

Въ царичината колиба.

Отъ широкия друмъ се отдѣля тѣсна пжтечка, която възвива нагорѣ по стръмното бърдо. Извива, лжкатуши и стига срѣдъ Балкана, дѣто гората е зелена и зимѣ и лѣтѣ, защото дърветата ѝ сж дивъ чемширѣ. А кой не е виждалъ дивъ чемширѣ? — Той е сжщо като питомния само че расте по-високъ и листата му иматъ на върховетѣ си по едно тънко дълго и остро трънче, което пази дивия чемширѣ да го не гризятъ козитѣ. Върѣдъ чемшировата гора има малка полянка, а на тази полянка — една колиба, направена отъ четире голѣми камъне: тритѣ сж стѣни, а четвъртата покривъ на колибата. *Това е царичината колиба.*

Прѣдъ нея на нѣколко крачки въ канарата е издѣлбано малко кладенче, на което водата е бистра като сълза, но нито клокочи, нито навѣнъ изтича. То се казва *кладенче на сълзитѣ*. Казватъ, щастливъ билъ онзи, който се напиелъ отъ водата му.

Кой е билъ този голѣмъ юнакъ, който е вдигалъ тѣзи голѣми камъне за да направи тази колиба? И кога е било това? — Никой днесъ не може да ни каже, никой не знае, не помни. Сжщо така никой не знае кой и съ що е дѣлбалъ кладенчето въ канарата?

Но най-чудното е онова, което днесъ се разправя за царичната колиба.

Казватъ че едно врѣме имало една царица, която била хубава, хубава, като самата хубость: отъ челото ѝ слънце грѣло, отъ гърдитѣ ѝ — мѣсечина. Косата ѝ била чисто злато, дрехитѣ ѝ свила и коприна. Возила се на хвърката колесница, а кога приказвала отъ устата ѝ жълтици падали. За голѣмо чудо и за скръбъ на всички хора, змей грабналъ царицата и я отнесалъ